προικιῶν καὶ στῆς γένες, σαβανώστρα καλὴ καὶ μοιρολογήστρα.

Γοργῶνα ἀληθηνὴ ποῦ νὰ τὴν πάρῃ καὶ νὰ τὴν σηκώσῃ!

Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πῶς κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ Γοργῶνα δὲν ἀνακατεύθηκε.

Τὸ κορίτσι τῆς γειτονιᾶς ποὺ κλεψαν ἦταν τόσο φρόνιμο, τόσο μαζεμένο, ποῦ κανενὸς δὲ χωροῦσε στὸ μυαλὸ πῶς θάφευγε θελληματικά.

Ἀγαπητικὸ μπορεῖ νἄχε κι' αὐτή. Τὴν σήμερον ἡμέρα ὁ ἔρωτας εἶνε ψωμὶ γιὰ τὰ κορίτσια. Μὰ γιὰ ν' ἀρήτῃ νὰ τὴν κλέψουν, ὅλα κι' ὅλα! Δὲν εἶχε τόσο κουράγιο.

Καὶ παρηγοροῦσαν ὅλοι τὴν κυρὰ Μήτραινα, ποὺ κλαιγε μαῦρο δάκρυ.

— Μὴν κάνῃς ἔτσι, κυρά μου, κορίτσι ἦταν κι' αὐτό. Μπᾶς κι' ἐμεῖς δὲν κάναμε τὰ δικά μας στὸν καιρό μας;

— Δὲν ἦταν ἔτσι κυρ' Ἀρετοῦσα μου τὸν καιρὸν ἐκεῖνο. Εἴχαμε καὶ λίγη ντροπή. Ὁ Μῆτρός μου.... πρὶν μὲ κλέψῃ, δὲν ἤξερε τί λογῶ κάλτσα φορῶ.

— Τί νὰ κάμῃς! Νὰ ἰδοῦμε τώρα μονάχα πῶς θὰ βρεθῇ τὸ κορίτσι.

Κι' ὅλοι μαζὺ ἐγύρισαν τὰ μάτια τους ἀπὸ τὸ σταυροδρόμι στὴν κυλόπορτα τῆς Γοργώνας.

Ἦταν κλειστή — παράξενο πρᾶγμα — ἀπὸ τὸ πρωί. Τὸ μπακαλόπουλο μάλιστα ποῦ πῆγε σκύβαλο γιὰ τῆς κόπτες ἄδικα χτυποῦσε ὧρες ὁλόκληρες. Κανεὶς δὲν ἦρθε ν' ἀνοίξῃ.

— Μωρὲ τί νἄγινε ἡ Γοργῶνα;

— Δὲν τὰ καταλαβαίνεις τώρα; Τὴν ἔχουν καλεσμένη κι' αὐτὴ στὸ γαμπριάτικο τραπέζι.

— Κύττα τὴν βρῶμα!

Ἡ κυρὰ Μήτραινα δὲν χωράτευε ὅμως. Ἤθελε καλὰ καὶ σώνει ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα τῆς Γοργώνας.

— Ποιός ξέρει. Μπορεῖ νὰ τους ἔχῃ καὶ μέσα. Τέτοια ποῦν' αὐτή.

— Δίκηο ἔχεις, κυρὰ Μήτραινα, βάνω τὸ χέρι μου στὴ φωτιὰ γι' αὐτὸ ποὺ λές.

— Ἔτσι νὰ χαρῶ τὸν Ἀντωνάκη, πῶς ἡ Γοργῶνα ἔχει ἀνακατωθῆ.

Ἡ πόρτα δὲν ἄνοιγε ὅμως. Ἀπὸ μέσα οὔτε τσιμουδιὰ ἀκουγότανε. Οἱ κόττες μονάχα τρομαγμένες κακκαρίζανε.

— Μωρὴ ποῦ θὰ μοῦ πᾷς; Θὰ στὴν σπάσω!

Καὶ χεροδύναμη ἡ κυρὰ Μήτραινα μὲ δυὸ τρεῖς σπρωξὲς κατέβασε τὸ ἕνα φύλλο τῆς πόρτας.

Μπῆκαν ὅλοι μέσα.

Ἡ αὐλὴ ἔρημη, τὸ πλυσταριὸ ἀδειανό. Στὸ μαγειριὸ τὰ πιάτα ἄπλυτα ἀκόμη.

— Δὲν εἶχε καιρὸ βέβαια ἡ ἀφιλότιμη νὰ πλύνῃ τὰ πιάτα της.

Κι' ἐπροχώρησαν στὴν ἀπέναντι μισόκλειστη πόρτα, τῆς κάμαρας. Ἡ Μήτραινα πρώτη ἔχωσε τὸ κεφάλι της μέσα.

— Βρέ, γιὰ δές, Θέ μου καὶ συχώρεσέ με. Ἡ κακομοῖρα ἡ Γοργῶνα.

Ἔσκυψαν ὅλοι τὸ κεφάλι τους.

— Μπᾶ!

Ἡ Γοργῶνα κοκκαλομένη ἐκοίτουνταν στὸ κρεβάτι μὲ τὸ μοῦτρο της κίτρινο σὰν τὸ κερί.

— Μπᾶ τὴν κακομοῖρα!.. εἶπαν ὅλοι κι' ἐσταυροκοπήθηκαν.

— Καὶ κύτταξε νὰ ἰδῇς πόσα τῆς εἶπαν τῆς δύστυχης σήμερα.

— Θεὸς σχωρέσ' την!

ΣΑΜΠΡΟΛ

ΗΓΕΜΟΝΕΣ
ΑΛΛΟΙ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ
Οἱ κ.κ.
ΧΑΡΟΚΟΠΟΣ & ΜΠΑΡΔΗΣ
Τὸ κατάστημά των κυριολεκτικῶς τὸ λατρεύουν αἱ Ἀτθίδες

ΑΠΟ ΤΗΝ «ΓΑΝΗΝΗΝ»

Ο ΠΕΘΑΜΕΝΟΣ ΨΑΡΑΣ

Στ' ἀγαπημένο του ἀκρογιάλι
ὁ ἄρρωστος ψαρᾶς πεθαίνει.
Τριγύρω μισοκοιμισμένοι
τὸν ξενυχτοῦν ψαράδες ἄλλοι.

Ἔχει τὰ φύκια προσκεφάλι
κ' ἡ βάρκα ἀσάλευτη ἀπομένει,
σὰ χῆρα μαυροφορεμένη,
στοῦ πεθαμένου τὸ κεφάλι.

Τὰ δίχτυα καὶ τὰ παραγάδια
τὰ ξάρτια, τὰ κοφίνια τἄδεια
ἔχει στολίδια του κ' ἐκεῖ.

Καὶ κρεμασμένο σὲ κοντάρι,
τῆς βάρκας τὸ θαμπὸ φανάρι
στερνὴ καντήλα νεκρική.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ κόσμος δὲν στρέφεται περὶ τοὺς ἐφευρέτας νέων θορύβων, ἀλλὰ γύρω εἰς τοὺς ἐφευρέτας νέων ἀξιῶν, — στρέφεται ἐν σιγῇ.

— « » —

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος σὲ φιλεῖ, πιθανὸν νὰ ὑποκρίνεται· ὅταν ὁ κύων σὲ λείχει εἶνε πάντοτε εἰλικρινής.

— « » —

Ἡ παραφροσύνη εἰς τὰ ἄτομα εἶνε σπανία, ἀσυνήθης κατάστασις. Εἰς τοὺς λαούς, εἰς τὰς ἐποχάς, εἰς τὰ ἔθνη εἶνε ἡ συνήθης.

ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

ΣΤΟ ΑΣΥΛΟΝ

Ὄχι ξηρὰ διδασκαλία τῆς φιλανθρωπίας. Ὄχι λόγια, ἀλλὰ πράγματα. Αὐτὴν τὴν ἀρχὴν ἀκολουθεῖ τὸ Παρθεναγωγεῖον Χίλλ, ὡς ἀπόδειξεν εὐγλωττότατα τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων, ὅταν ἔδωσε στὰς ἐσωτερικὰς μαθητρίας του ἕνα μάθημα Χριστιανικώτατον καὶ συγκινητικώτατον «ἐφηρμοσμένης φιλανθρωπίας» ἐντὸς τοῦ «Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων».

Τὸ ἄσυλον τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε μεταβληθῆ εἰς ἀληθινὸν ναὸν τοῦ Κυρίου. Αἱ ἐσωτερικαὶ μαθήτριαι ὁδηγηθεῖσ' ἐκεῖ τ' ἀπόγευμα τῆς παραμονῆς ὑπὸ τῶν διδασκαλισσῶν των ἔψαλαν μελῳδικώτατα τὰ Χριστούγεννα καὶ τὰ τροπάρια τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ κατόπιν, περιελθοῦσαι τοὺς θαλάμους τῶν ἀσθενῶν, διένειμαν εἰς αὐτούς, μόναι, μὲ τ' ἁβρά τους χέρια, φροῦτα καὶ γλυκίσματα.

Τὰ δῶρ' αὐτὰ ἐξ ἰδίων τὰ πορίζονται. Δηλ. κάθε μεσημέρι καὶ κάθε βράδυ τρώγουν λιγώτερο ἀπὸ τὸ γλύκισμά τους γιὰ νὰ συνεχθῇ ἔτσι, ἀπὸ τὸ περίσσευμα αὐτό, ἕνα ποσόν, τὸ ὁποῖον νὰ χρησιμεύσῃ πρὸς ἀγορὰν τῶν Χριστουγεννιάτικων φρούτων καὶ τῶν γλυκισμάτων τῶν ἀσθενῶν τοῦ «Ἀσύλου» καὶ γιὰ νὰ διδάσκωνται ταὐτοχρόνως ὅτι πρέπει νὰ ὑστεροῦνται κἄτι περιττόν, ὅταν πρόκειται νὰ βοηθήσουν τοὺς φτωχούς.

Εἰς τὴν ἀπογευματινὴν αὐτὴν παρευρέθησαν ἀρκετοὶ φιλάνθρωποι κυρίαι τῆς πόλεώς μας καὶ μεταξὺ τῶν πρώτων ἡ εὐγενεστάτη πρόεδρος κυρία Ἑλένη Νεγρεπόντη, ἡ ἀφωσιωμένη ψυχῇ τε καὶ σώματι στὸ χριστιανικώτατον αὐτὸ ἔργον, καὶ αἱ κυρίαι Ἀλεξ. Σκουζὲ, Παπούδωφ, Σταθάτου, Φαλιέρου μέλη τοῦ Διοικ. Συμβουλίου. Ἡ ἀκάματος τοῦ «Ἀσύλου» διευθύντρια κυρία Μουσουδάκη εἶχε προσδώσει διὰ τῆς τάξεως καὶ τῆς καθαριότητος ἑορτάσιμον ὄψιν στὸ κατάστημα, συγκινητικωτάτη δὲ ἦτο ἀληθῶς ἡ στιγμὴ ὅταν σεβαστὸς τρόφιμος τοῦ Ἀσύλου, πνιγομένη ἐκ τῆς συγκινήσεως, εὐχαρίστησε τὰς μαθητρίας, ἐξ ὀνόματος τῶν ἀσθενῶν, μὲ τὰ σεμνὰ καὶ ἐκφραστικώτατα αὐτὰ λόγια:

— «Προσφιλεῖς ἐπισκέπτριαι τοῦ φιλανθρωπικοῦ τούτου ἱδρύματος!

»Καὶ πάλιν οἱ ἐν τῷ «Ἀσύλῳ» τούτῳ περιθαλπόμενοι εἶδον ὑμᾶς, ὡς χαριέσσας περιστερὰς, προσκομιζούσας τὴν ἐλαίαν τῆς παρηγορίας καὶ τῆς ἐλπίδος.

»Καὶ πάλιν ἡ παιδικὴ ὑμῶν χαρὰ ἐφώτισε πρὸς στιγμὴν τῆς ταλαιπώρου αὐτῶν ψυχῆς τὰ σκότη καὶ ἡ ἀγγελικὴ ὑμνῳδία ἀνύψωσεν αὐτὴν πρὸς τὸν πολυέλεον δοτῆρα τῆς ζωῆς, οὗτινος τὴν θείαν γέννησιν σήμερον ἑορτάζομεν.

»Ἀντὶ τῆς ψυχικῆς ταύτης ἀνακουφίσεως, ἣν οὕτως ἀγγελικῶς ἡ ἔξοχος ὑμῶν σχολὴ εἴθισται κατ' ἔτος νὰ παρέχῃ, ἡμεῖς, πτωχοὶ τῆς τύχης ναυαγοί, ἀνταποδίδομεν δάκρυα εὐγνωμοσύνης καὶ ἀπὸ καρδίας ἀναπέμπομεν ἐνθέρμους πρὸς τὸν Ὕψιστον εὐχὰς ὅπως ἐνισχύῃ ἀεὶ καὶ λαμπρύνῃ τὸ Σχολεῖόν σας, τὸ φυτώριον τοῦτο τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς παιδείας.

»Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ τῆς ἐν τῷ αὐτῷ συμπτώσεως τῶν φιλανθρώπων ἡμῶν προστατίδων κυριῶν, εὐχόμεθα αὐταῖς ὁλοψύχως ὅπως μετὰ τῶν σεπτῶν αὐτῶν οἰκογενειῶν διέλθωσι τὰς χαρμοσύνους ἡμέρας τῆς γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος ἐν ὑγείᾳ καὶ ἀπτώτῳ χαρᾷ, ἀνανακλωμένη κ' ἐφ' ἡμᾶς, ὧν τὰς μεμαρμένας καρδίας δροσίζουσι καὶ βαλσαμοῦσι τὰ ἄλγη.»

ΣΜΑΡΑΓΔΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΝΑ

Ἕνα λουλοῦδι της ἐκλεκτὸν, εὐγενὲς, ἀθρόοτατον ἐδέχθη προχθὲς, πρωποχρονιάτικα, στοὺς κόλπους της ἡ γῆ τῆς Ἀττικῆς.

Καὶ ὁ ἥλιος ποῦ ἐθώπευε τὸ λουλοῦδι αὐτὸ καὶ ὁ τόνος ὁ μεθυστικὸς καὶ ὁ ὑπέργειος ποῦ τὸ περιέβαλλε, ἐπένθησαν, ἐπένθησαν τὸ γρήγορο καὶ ἄδικο θανατό του.

Αἰλινά μοι στοναχεῖτε, νάπαι. — Κλάψετε, λουλούδια, τὴν ἀδελφή σας, — κλάψετε ἀηδόνια τὸ ταῖρί σας, — κλάψε, Μουσική, τὴν ἀθροτέραν σου ἱέρειαν, — κλάψε, Ζωή, τὴν εὐγενεστέραν ἐκδήλωσίν σου.

Τὸ λουλοῦδι ἐμαράθηκε, ἔγυρε, ἐκρύφθηκε γιὰ πάντα κάτω ἀπὸ τὸ χῶμα.

Νὰ μποροῦσαν νὰ τὸ ξαναφέρουν στὴν ζωὴν τ' αὐλάκια τῶν δακρύων ποῦ ἐσχηματίσθησαν ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ μυρωμένο τάφο του :...

ΟΙ ΚΟΤΟΦΑΓΑΔΕΣ

Ὄνειρον χειμερινῆς νυκτὸς, τὸ ὁποῖον δὲν συνέγραψεν ὁ Ντ' Ἀνούντζιο, ἐξεδιπλώθη προχθὲς στὰς στήλας πρωϊνῆς συναδέλφου.

«Ὀνειρευόμεθα — ὄχι ὁ «Νουμᾶς», ἀλλ' ἡ συνάδελφος — τὸ τέλος τῆς βασιλείας τῶν ἀστυνόμων καὶ ἀποσπασματαρχῶν ἀπὸ μίαν ἁπλουστάτην ἀπόφασιν δύο πολὺ ἐντίμων ἀνθρώπων. Τῶν κ. κ. Μαυρομιχάλη καὶ Ζυγομαλᾶ. Ἅμα ἐπιβληθοῦν οὕτως ὥστε ὁλόκληρον ἀπόσπαμα νὰ εἰσαχθῇ εἰς δίκην, νὰ καταδικασθῇ διὰ τὰ ὄργια τὰ ὁποῖα διέπραξε καὶ νὰ χωθῇ — τὸ σπουδαιότερον — εἰς τὴν φυλακὴν διὰ ἓν ἢ δύο ἔτη. Νὰ χάσῃ ἕνας ἀστυνόμος τὰ γαλόνια του, νὰ ἀποβληθοῦν καὶ τὰ παλληκάρια του ἀπὸ τὰς τάξεις μετὰ τοιαύτην γεννάιαν φυλάκισιν, ὑποθέτομεν ὅτι δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι δὲν θὰ ἁρπαχθῇ μετὰ τοῦτο οὔτε ἓν αὐγὸ κότας».

Ἀκόμη βλέπετε εὑρισκόμεθα στὸ στάδιον τῶν ὀνειροπολήσεων. Ὅσο νἀρθῇ ἡ ἀφύπνισις, ἔχομεν καιρὸν ... καὶ κοτόπουλα γιὰ τ' ἀποσπάσματα!

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Οἱ Ἰνδοὶ μὲ χρυσᾶ λόγια δίδουντὸν ὡραιότερον χαρακτηρισμὸν τῆς γυναικός. Μέσα στὸ Ἰνδικὸν ποίημα «Ἰτασασαμουτσάϊα» ὑπάρχουν τὰ σοφὰ καὶ τὰ ποιητικώτατα αὐτὰ λόγια τὰ ὁποῖα πιστῶς ἐφαρμοζόμενα, ἀποτελοῦν τὰ θεμέλια κάθε σπιτιοῦ καὶ τὴν εὐδαιμονίαν κάθε οἰκογενείας:

«Ἡ οἰκία οὐ λέγεται οἰκία, ἀλλ' ἡ γυνή· ἡ γὰρ οἰκία, ἡ γυναικὸς ἔρημος, ὡς ἡ ἔρημος ἐστιν.

»Εἰ μὴ ἔλθοι σήμερον ἡ ἀγαπητή μοι, ἡ ἐρυθρὰ ἔχουσα τὰ ἄκρα τῶν ὀφθαλμῶν, ἡ εὐμελὴς καὶ ἡδυεπὴς οὐ δεῖ μοι ζῆν.

»Ἐμοῦ μὴ ἐσθίοντος, οὐκ ἐσθίει αὕτη ἡ σεμνὴ καὶ κοσμία ἐμὴ γυνή· ἐμοῦ καθημένου, κάθηται καὶ ἐμοῦ κοιμωμένου, κοιμᾶται.

»Ἐμοῦ ἡδομένου, αὕτη ἥδεται, ἐμοῦ λυπουμένου, λυπεῖται· ἐμοῦ ἀπόντος σκυθρωπάζει· καὶ ἐμοῦ ὀργιζομένου, ἡδέα καὶ χαρίεντα λαλεῖ.

»Ὥτινι ἐστὶ τοιαύτη γυνὴ, φιλόφρων, φιλόστοργος καὶ φίλανδρος, οὗτός ἐστιν ὁ εὐδαίμων ἀνὴρ ἐν γῇ.

»Εἰ καὶ ρίζα τοῦ δένδρου εἴη ἔνθα μένει ἡ γυνὴ, ἐκείνη ἐστὶν οἰκία· τὸ δ' ἀνακτόριον, τὸ γυναικὸς ἔρημον, ὁμοιοφανές ἐστι τῇ ἐρημίᾳ.»